

Gijsbert en de
Klatterbeek

Daniela Drescher

Gijsbert en de Klaterbeek

 Christofoor
uitgeverij

De Klaterbeek

Water klotst tussen mijn tenen door.
Het is vol van verhalen,
als ik maar goed hoor.
Over regen en diepe zeeën,
over stapelwolken
die langs de hemel gleeën.
Over duizenden druppels water.
Vallen ze op mijn regenton,
dan is het een heel geklater.

Het regende. Gijsbert, de regentonkabouter,
zat vrolijk in zijn regenton te spetteren en
dichtte erop los.

Het motregende en daar hield hij wel van.
Op dit moment kon Gijsbert zich geen betere
plek op aarde voorstellen.

Een tijdje geleden, op net zo'n regenachtige
dag, roetsjte Gijsbert met het regenwater
van het dak af, de dakgoot in, waarna hij via
de regenpijp rechtstreeks in onze regenton
plonsde. Sindsdien woont hij bij ons, en hier
heeft hij het prima naar zijn zin!

‘Kom, kindertjes’, snaterde een stem. ‘Een beetje doorlopen!’

Er klonk een opgewonden, schel gepiep. Gijsbert zag tot zijn verrassing in het gras vlak voor zijn regenton een moedereend met haar drie kuikentjes langs waggelen.

‘Waar gaan jullie naartoe?’ vroeg hij, terwijl hij vliegensvlug de regenton uitklom. Opgewekt huppelde hij achter het kleine gezelschap aan.

‘Naar de beek’, antwoordde de moedereend, zonder op of om te kijken. Ze maande haar kleintjes netjes in een rij te blijven lopen.

‘Naar de beek? Dat klinkt spannend!’

Over de Klaterbeek had Gijsbert wel eens gehoord, maar hij was daar nog nooit geweest.

‘Mag ik met jullie mee?’ vroeg hij. Ontbeten had hij nog niet en eigenlijk was het niet zo verstandig om met een lege maag op pad te gaan.

‘Wat mij betreft prima’, zei de moedereend, terwijl ze met haar kuikens – *links, rechts, links, rechts* – stug door bleef lopen.

Bij het tuinkek glipte het hele gezin tussen de spijlen door en verdween in het grote drassige weiland.

Gijsbert aarzelde. Hij wist niet hoe ver het nog was naar de beek, en of het misschien voor hem te ver zou zijn.

Als die kuikens zo’n afstand kunnen afleggen, mijmerde hij, dan kan ik het ook!

Weg was zijn aarzeling. Hij klom over het tuinkek, de wijde wereld in. Al gauw had hij de moedereend met haar kleintjes weer ingehaald. Hij deed zijn uiterste

best met hen in de pas te lopen: *links, rechts, links, rechts*.

Het natte gras rook heerlijk en zijn hart bonsde van opwindning. Het houten hek achter hem werd hoe langer hoe kleiner, totdat het uiteindelijk helemaal achter het hoge gras was verdwenen.

Bij iedere stap maakte de doorweekte bodem onder zijn voeten een grappig geluid.

Als ik zo loop door de wei,
klinkt het als een liedje voor mij.
Een liedje dat, zoals je al raadt,
over de grote wijde wereld gaat.

Terwijl Gijsbert zachtjes voor zich uit liep te zingen, hoorde hij – eerst nog gedempt, maar geleidelijk aan steeds duidelijker – een gorgelend, klokkend geluid.

Dat zal de Klaterbeek zijn, dacht hij. En ja hoor, ze hadden het gered!

De moedereend ging direct op zoek naar een geschikte plek waar haar kleintjes gemakkelijk en veilig het water in konden.

Gijsbert bleef als betoverd staan kijken en luisteren naar het water dat door het gras heen kronkelde en in het voorbijgaan van alles vertelde. Over de dieren die langs de oever woonden en de bergen waar het vandaan kwam. Over hoe het water iets verderop tot een rivier zou uitgroeien en uiteindelijk ergens in de zee terecht zou komen. Gijsbert had wel uren naar de beek kunnen luisteren. Maar plotseling werd hij opgeschrikt door een jammerlijk gepiep en geschreeuw.

‘Help!’ snaterde de moedereend luidkeels.

‘Help, mijn kindje!’

8

Een van de kuikens was van de oever in het water gegleden en werd meegesleurd. Als de moedereend het kleintje had willen helpen, zou ze haar andere twee kinderen

alleen achter moeten laten en dan zou hun misschien hetzelfde overkomen. Zonder zich te bedenken sprong Gijsbert het eendenkuiken achterna. Hij kwam in diep water terecht en ging meteen kopje-onder.

Dit water was wel even iets heel anders dan het water in zijn regenton. Er waren allemaal draaikolken, waardoor hij moeite had zijn hoofd boven water te houden. Hij werd door de stroom steeds verder meegesleurd, achter het eendenkuikentje aan.

Eindelijk lukte het hem het eendje vast te pakken en hij liet het niet meer los. Samen dreven ze verder, nu eens onder en dan weer even boven water. Na een poosje zag Gijsbert een grote boomtak die over de beek hing.

Met zijn vrije hand wist hij de tak vast te grijpen en zichzelf naar de kant te trekken. Hij tilde het eendenjong met zich mee de oever op. Ze waren gered! Maar waar waren ze? De Klaterbeek had hen een heel eind meegevoerd. Hoe ver precies wist Gijsbert ook niet. Als ze langs de oever bleven lopen, zouden ze vroeg of laat de moeder-eend en haar twee jonkies wel weer terugvinden.

‘Ja’, zei hij tegen zichzelf, ‘op die manier vinden we de weg naar huis wel terug.’

Nadat ze een beetje op adem waren gekomen, gingen Gijsbert en het eendje gezamenlijk op pad.

De bever

Ze hadden nog maar een paar stappen gezet of de regentonkabouter hoorde luid gespetter in het water. Er kwam een bever aanzwemmen. Gijsbert wist meteen welk dier het was. De Klaterbeek had hem immers over allerlei dieren verteld die in het water en langs de oever wonen. Weet je nog?

'Krijg nou wat!' zei de bever en schudde het water van zich af. 'Ga ik even wat waterkers voor mijn ontbijt halen, en – *pats boem!* – staat er bezoek voor mijn deur.'

Ontbijt!

Nu pas merkte Gijsbert hoe akelig leeg zijn maag voelde.

Hij was 's ochtends zonder ontbijt vertrokken. Hij had niet eens moutkoffie gedronken – zoveel haast had hij gehad om de moedereend en haar kleintjes achterna te rennen en zich in een avontuur te storten.

En een avontuur was het, dat kun je wel zeggen.

Maar hoe overleef je een avontuur op een lege maag, net zo leeg als een regenton in de winter?

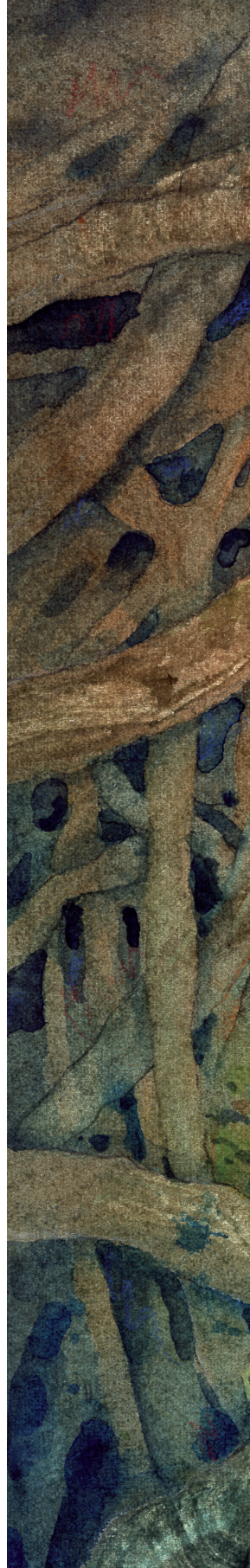
'Heb je honger?' vroeg de bever, alsof hij Gijsberts gedachten kon lezen.

'Nou en of', zuchtte de kabouter. 'En dit eendje denk ik ook.'

De bever keek naar het kuiken.

'Dat wil ik wel geloven!' zei hij ernstig. 'Die ziet eruit alsof hij ook wel een hapje zou willen.'

De bever plukte snel nog wat extra waterkers die overal langs de beek groeide. Gedrieën liepen ze een stukje verder stroomopwaarts. Bij een dam van takken en twijgen stak hij het water over, naar een grote hoop die bestond uit nog veel meer takken en twijgen.

Maar de bever drong aan: 'Bovendien heb ik vandaag nog een hoop dingen te doen. Ik moet hoognodig de dam repareren.'

Ach ja, uiteindelijk was Gijsberts ergste honger weer even gestild en dat was het belangrijkste.

Hij bedankte voor het ontbijt en nam afscheid van zijn gastheer. Daarna vervolgde hij, samen met het eendenkuiken, zijn weg stroomopwaarts langs de oever van de Klaterbeek.

Slingrang – Rangsling

Inmiddels was het opgehouden met regenen.

Tussen de wolken piepte de zon weer tevoorschijn en de regendruppels die nog aan graspollen en bloesems hingen, begonnen te glinsteren.

Het leek Gijsbert wel alsof de wereld om hem heen overal fonkelde.

Zo prachtig, dat hij er geen woorden voor kon vinden!
En dat voor een dichter!

Plotseling lichtte er iets blauws op en het volgende moment was het alweer verdwenen.

Was het vlak boven het water, of had hij zich misschien vergist?

Nee, daar was het weer!

Nu herinnerde Gijsbert het zich opeens.

De Klaterbeek had hem verteld over een vogel met veren zo blauw als gletsjerijs. Het was de ijsvogel.

‘Hallo!’ riep de vogel naar de twee wandelaars. ‘Wat doen jullie hier?’

Gijsbert vertelde opnieuw het verhaal van hoe het eendje van de oever in het woeste water terecht was gekomen en hoe hij het achterna was gesprongen.

Dat ze midden tussen de draaikolken in het diepe water verzeild waren geraakt en uiteindelijk weer op de oever hadden weten te klauteren.

‘En toen’, vervolgde de regentonkabouter, ‘toen ontmoetten we een bever die ons heel aardig voor het ontbijt uitnodigde, bij hem thuis, in zijn beverhol.’

‘Ontbijt?’ twitterde de ijsvogel. ‘Dat doet me eraan denken dat ik vandaag nog niets gegeten heb.’

En als een blauwe bliksemschicht scheerde hij vlak over het water om even later weer te verdwijnen in het donkergroene struikgewas dat aan weerszijden van de beek groeide.

Gijsbert keek nog een poosje in de richting waarin de ijsvogel was weggevlogen, in de hoop dat hij misschien nog terugkwam. Gijsbert had graag nog even een praatje met hem willen maken, maar de vogel verscheen niet meer.

